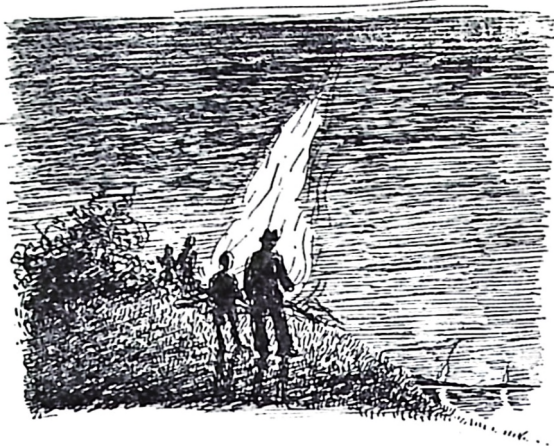

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 4 * MAJ 1948 * 31. AARGANG

*Valborg, ved doren ud til sommertider,
Medens heksehær til sabbat rider,
aabner du himlens port for lyse nætter
vidt over sletter.*

*Baalene lyser over høj og lunde,
bølgerne drømmer henad sø og sunde,
dunkelt sig løfter over land og øer
koret af frøer.*

*Valborg, hin nat har drømmens bløde vinger,
under hvis vift den unge maj udspringer,
sovende solvorn synes af alle stjerner,
blaahedens kerner.*

*Valborg, vi hilser dig med sang i sinde,
hellige heks og kaade helgeninde,
bringer som hyldest dig fra høj og tue
latter og lue.*

*Valborg, giv sommernattens søde dvale
klang af beruste hjerters nattergale,
skænk os ved gryet af din trolddoms skaaler
toner og straal.*

Thøger Larsen.

Kære Spejdere!

Har I mærket, at Foraaret i Aar har været af usædvanlig Skønhed, og hver Solskinsdag har været opfyldt af Forventningens Charme og Glæde.

For dette, at vi lever op igen efter Vinterens større eller mindre Dvaletilstand, kan formodentlig kun skyldes, at Solen og Lyset giver os nye Kræfter, og hvad der maaske har været allermost tiltrængt, fornyet Humør. —

Det er ligesom, vi har ventet os noget særligt af hver Dag, vi er vaagnet op til, vel at mærke noget særlig godt; det er det, jeg kalder Forventningens Glæde.

Men hvem stiller vi Forventninger til?

Ja, først og fremmest er vi vel tilbøjelige til at stille dem til vor nærmeste Omgangskreds, vore Kammerater, og ikke mindst til vore Førere og Spejderkammerater. Vi mener inderst inde, at vi har Lov til at stille større Forventninger til vore Spejderkammerater end til andre, for det er ligesom de vedkommer os mere, men vi skal være varsomme med at gøre Forventningerne for store, for vi maa huske paa, at bliver disse ikke opfyldt, bliver Skuffelserne saa meget desto større.

Vi er vel alle en Gang imellem tilbøjelige til at udstyre de Mennesker, vi virkelig venter os noget af, med større og maaske bedre Egenskaber og Evner, end de er i Besiddelse af og kan svare til, og det gør som sagt, at Skuffelserne slaar haardere end nødvendigt.

Nej, det, vi skal gøre, er i første Række at tænke: Hvad gør jeg selv for at opfylde de Forventninger, andre stiller til mig? Bruger jeg mon altid alle mine Evner og alle mine Kræfter til at gøre Tingene saadan, at jeg med rolig Samvittighed kan sige, jeg har gjort mit bedste?

Jeg tror, at det i den Tid, vi lever i, mere end nogensinde gælder om altid at tænke paa, at andre venter sig noget af os, og at vi saa nødtigt vil skuffe dem.

Rigmor.

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Vi har faaet et nyt, stort Korpsraad!

Naar I gaar ude omkring i troppene og patruljerne i det daglige liv og sysler med aarstidens glæder og prøver, saa synes alt det med korpsraadet og bestyrelsen saa uendelig fjernt og temmelig ligegyldigt, noget der ikke rigtig kommer en ved, førend man en dag skal til at gøre lidt rede ved en prøve for, hvem det mon egentlig kan være, der bærer ansvaret for, at det hele nu ogsaa gaar, som det skal. Det er ligesom med regeringen og rigsdagen, og som man ogsaa synes er noget fjernt, indtil en lille begivenhed en dag aabner ens øjne for, at et ordnet samfund er betinget af, at det styres og ledes, og at det i høj grad er noget, der kommer vort velbefindende ved.

Korpset er jo ikke helt lille mere, og en skønne dag saa man, at det var nødvendigt at udvide baade korpsraadet og bestyrelsen efter de krav, som administrationen af et større korps stiller.

Korpsraadet, som bl. a. omfatter jeres divisionschef og 1 medlem valgt af divisionen (to for de større divisions vedkommende), samledes første gang søndag den 11. april. Som I sikkert allerede har læst, er *overlæge Guildal*, som har været formand i ikke mindre end 27 lange, brogede aar, af helbredshensyn gaaet af allerede 1. januar efter at have været alle blaa pigespejdere en saare god formand, en fortrinlig vejleder og patriark.

Det nye store korpsraad, som tæller ca. 100 med-

lemmer, har valgt landsretssagfører *Poul Flagstad* (en bror til afdøde spejderchef frk. Elisabeth Flagstad) til sin formand; det er en god gammel ven af korpset, der hermed er gaaet ind for os, og vi ønsker den nye formand velkommen og ønsker ham gode arbejdsaar, hvor det gror og grønnes for pigespejderarbejdet.

Og en ny bestyrelse har vi ogsaa faaet.

Den gamle bestyrelse med fru *Suzanne Lassen* i spidsen har vi haft i mange aar. Mens det kunde skifte lidt med nye ansigter paa raadsbænkene, hvor divisionschefer kom og gik, og gamle medlemmer erstattedes af andre, var bestyrelsen uforandret gennem mange aar. Vi holdt af den bestyrelse, der var blevet til en slags institution, og om hvis dispositioners rigtighed og frugtbarhed ingen tvivlede. Men ogsaa bestyrelsen følte en dag, at ansvaret blev for stort, det gav for mange hvide haar ikke at være flere om at dele ansvarenes mangfoldighed, og efter de nye love har man ved korpsraadmødet den 11. april valgt en ny, eller rettere udvidet korpsbestyrelsen, saa den i øjeblikket omfatter 14 medlemmer.

Den nye bestyrelse omfatter: spejderchefen, souschefen, korpsraadsformanden, fru Thorbek, divisionschef Merete Kloch, International commissioner, komtesse Naka Haugwitz, hr. afdelingschef Block-Johansen, fru Sibylle Bruun, divisionschef m. m. frk. Inge Ehrenskjöld, hr. lands-

retssagfører Troedsson, divisionschef fra Eva Dahl, frk. Inge Jessen (Spejderskolen), redaktør fru Annesofie Hermann og fru Lis Starcke.

Bestyrelsen har endnu ikke ved redaktionens slutning konstitueret sig med formand o. s. v.

Men ogsaa fru *Suzanne Lassen* skal vide, at pigespejderne siger hende tak for de mange aar i spejderarbejdets tjeneste. Nu skal jeg fortælle en lille historie om fru Lassen i denne ellers saa strengt saglige beretning, for smaa historier er sommetider gode at faa forstand af. Vi arbejdede sammen, fru Lassen og jeg, paa en vældig fest i K. B. -hallen for et aars tid siden med masseoptræden af store spejdermængder. Efter prøvernes mangfoldighed og forskellige vanskeligheder naaede vi frem til de afgørende prøver i K. B. -hallen, der sikkert er udmærket til sportskampe og benspjæt, men som er et uhyggeligt rum. Der var isnende koldt, manden der skulde trykke paa en knap, saa scenen fik den rigtige størrelse, var sporløst forsvundet, flygelet manglede, primadonnaen, en af dem, havde feber, saa hun rystede, alle de hundreder af smaa og store spejdere styrtede rundt mellem hinanden og kom smuttende

for at spørge, om de maatte gaa om lidt, om de maatte gaa paa WC, om det gjorde noget, at de havde glemte det, de netop skulde bruge, om de ikke hellere maatte noget andet end det, de lige var ved, souschefen øvede og prøvede faner med en saadan kraft i baggrunden, at hun faldt ned af en stol og ødelagde et ben (sit eget), et orkester stemte et sted i mørket o. s. v. Og der stod jeg og følte mit hjerte forhærde sig i bitterhed mod en opgaves uoverkommelighed! Og saa siger fru Lassen for rammeste og dybeste alvor: „Aah, jeg holder saa meget af at arbejde med spejdere, for de er saa levende!“

Kære spejdere! jeg tror, at den bedste maade, hvorpaa I kan takke den gamle bestyrelsesformand for hendes arbejde for jer gennem aarene, er ved fremdeles at være levende, saa levende, at det lyser af jer!

Men heldigvis for os som korps, er ikke alting blevet splinternyt. Chefen og souschefen har modtaget genvalg i disse allervigtigste poster, og gaar dermed ind i deres 10. aars frodige og mønstergyldige samarbejde. Og det er godt saadan.

Red.

PAA FISKETUR *med Øjnene paa Stilke*

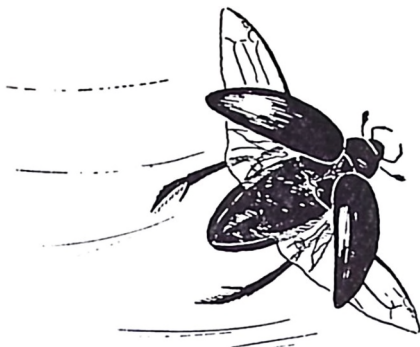
Ja — det var faktisk alle de Redskaber, vi havde at manøvrere med, da vi endelig sad derude i Baaden. At tænke sig — gudsforladt i en Baad, omgivet af koldt Vand, og i Selskab med en Mand — selv om det var ens Bror. Han havde lokket mig ud paa Fisketur — Bæstet, med den Motivering, at Ferskvandsfiskeriet gaar ind den 1. Maj. Udstyret havde *han* sørget for. Jeg skulde bare betale Lejen af Baaden.

Nu har jeg aldrig rigtig haft Fidus til den Slags fine Fiskegrejer, som koster en mindre Formue og er udstyret med nymodens Mekanik. Næ — sagde Far altid — en Hasselkæp med en Snor, en Krog og en Prop og saa en livlig Karusse, det er paa den Maade, man fanger noget. Det andet er Pjank ...! Og jeg gjorde Fars Ord til mine, hvorpaa jeg selvfølgelig omgaaende ogsaa fik Skyld for, at Skidtet knækkede. Jeg havde ogsaa gjort den store, stærke Mand nervøs o. s. v. Men alligevel fik vi os en dejlig Fisketur. For hvad i Alverden skal man dog med Fiskeblod og Skæl og Indvolde i Baaden? Det er langt mere æstetisk at kunne lægge sig paa Maven med Hovedet ud over Rælingen — selv have det renligt, hyggeligt

og rart, og saa kigge ned i Kæmpeakvariet, der siger Sparto til det lille Akvarium hjemme med Guldfiskene. Eller Sparto til det lidt større, statsunderstøttede ude i Charlottenlund. Hurra for den knækkede Medestang! Og hvad saa vi saa?

En hel Masse, der, som det saa smukt er udtrykt, er „skjult for den Ukyndiges Blik“. Det vrimlede, og vi begyndte at ordne Udbyttet alfabetisk: And (der var faktisk det sødeste lille forelskede Andepar), Biller, Citronsommerfugl (den var virkelig en Afstikker ud over Baaden), Døgnfluer (jomfruelige og vigtige af deres Slæb, bestaaende af de tre Halenokker, som de slæbte efter sig i Luftten), Edderkopper (der kravlede rundt paa Vandplanterne), Frøer (der ikke vilde sige et Kvæk), Guldsmedelarver ... Saa dukkede en Vandkalv op og ødelagde hele Alfabetet!

Hvordan bærer de Dyr sig dog ad med at leve der nede? Alle levende Væsener aander som bekendt, men hvordan kan man aande, naar man lever i Vand? Fiskene har jo klaret det Problem paa deres egen Facon — med Gæller — men, hvad med alle de, der mangler den An-

ordning? Det er sjovt at stille sig selv saadan et Spørgsmaal, og saa at løse det, mens man ligger paa Maven ved Kanten af et Vandhul.

Skøjteløberne klarer sig. At de er i Familie med Landtægerne, fornægter sig ikke. De kan ikke fordrage at faa Fødderne i Vand — det er behageligst at gaa paa Vandoverfladen. Paa de to bageste Par Ben skøjter de helt oprejst hen over Vandet og føler sig som Landkrabber. De kan bestemt ikke aande nede i Vandet — derfor fedter de Futterne ind, saa de skyer Vandet. Er det virkelig det eneste, der skal til for at gaa paa Vand. Spørg Hitler — han sagdes at have tænkt paa det — eller Fysiklæreren i Skolen! Han tager en Synaal, smører den ind i Olie og anbringer den forsigtigt paa Overfladen af et Glas Vand — saa flyder den! Vandets Overfladespænding og den store Udstrækning i Forhold til den ringe Vægt klarer Resten.

De ser sjove ud, som de der i Stød kurer hen ad Søen — er de mon i en Surf-riding Klub? Nej — de er paa Udflugt efter Insektlig, som de kan suge ud!

Bum — der spredtes de alle sammen! Hvad er der nu paa Færde? Jo — midt imellem alle de skøjte Damer og Herrer var der et Dyr, der lavede et undervandsk Angreb — eller var det? En sælsom Bandit stikker højest uanstændigt Halen lige op over Vandoverfladen. Er det da for at virke forargende? Ej heller. Det er saamænd bare Skøjteløbernes Fætter, Rygsømmeren, der fra sine „Jagtmarker“ nede i Dybet er kommet op for at hente frisk Luft — „tanke“, som vi andre kører Bilen hen for at faa fyldt Benzin paa. Skøjteløberne ser beundrende til — saadan noget kan *de* ikke. Fyren pumper og pumper, og Luften glider gennem nogle Furer fra Bagkropsenden og ned langs Bugen, hvor Aandehullerne sidder. Derfra gaar Luften igennem det indviklede System af forgrenede Luft-rørskanaler rundt omkring i Kroppen. Længe hænger den der — flere Minutter — saa er Tanksystemet fuldt af ny Luft, Rygsømmeren har saa rigelig Forsyning, at vi ikke skal vente at se den den første halve Time. Plump! Skøjteløberne ser misundeligt efter den, som den dykker ned, mens de store Svømmeben gaar for fuld Kraft. Storvildtjægeren, Haletudsernes og Fiskebørnernes Skræk er i Farvandet!

Der er et Eksempel til af Tægefamilien, som vi ikke maa glemme. Det er Skorpionstægen med de uhyggelige

Fangarme og Aanderøret, der som et helt Undervandsbaadsperiskop stikker op over Vandoverfladen. Doven er den, men fræk. Og ikke mindre frygtet i Fiskeland.

Ogsaa andre Dyr end Tægerne er der, som tanker Luft. Der er alle Vandkalvene og Vandkærene — store, flade Biller, bygget til Livet i Vandet. De ror sig frem ved det sidste Benpar, som er omdannet til Aarer, kranset med Svømmehaar. De er Vandhullernes Kolonisatorer — de kommer alle vegne med største Glæde. Hvordan? Fordi de er bedre udstyret end de bedste Amfibiemaskiner, de dumme krigsførende Mennesker nogensinde har opfundet. De dykker i Vand, de bevæger sig paa Land, de flyver i Luften. Jeg tog saadan en Vandkalv med hjem fra Turen (vi fangede den med Lommetørklædet) og anbragte den sammen med Guldanskene. Den næste Dag forsøgte den at udvandre, og landede med et Bump paa Thebordets Raaglasplade — den troede, det var en Sø. Saa blev den bragt tilbage og knirkede samme Aften af Sted langs Kanten af Gulvtæppet. Saa fik den Prædikatet „uhelbredelig“ og upaavirkelig af Straf, hvorefter jeg tog Livet af den, satte den paa Knappenaal og spredte Vingerne ud paa den. Lampeskærmepynt, forstaa sig, og samtidig glimrende Anskuelsesundervisning i, hvorledes en Bille kan aande under Vand. Alle, der ser den, udbryder: „Ih, hvor har den dog sultet, den Stakkel!“ Og faktisk er den ogsaa helt svejrygget nede under Dækvingerne. Men det er bare Fup! Den har været velnæret nok; jo mere svejrygget den er, des mere Plads er der inden under de hvælvede Dækvinger til Luftforsyningen.

I Vandet ser man den glide op til Overfladen med Enden forrest; den pumper og pumper, saa der sil sidst stikker en hel lille Sølvballon ud under Dækvingerne — det er lidt ekstra Luft! Den er overfyldt, som naar vi tager en Skelfuld med Top paa. Det kan lige akkurat være der!

Selv er den et ret fredeligt Dyr, mens dens Larve — oh Skræk! Den er et grimme Dyr, der plukker pæne Snegle itu, og overgyder dem med brunt Spyt — Maveindhold — der fordøjer den arme Snegl, inden den kommer i Maven paa Vandkalvelarven. Det er en raa Behandling — men skaansom for ens egen Mave. Naar Mavesaften har besørget det videre fornødne, sutter man Sneglen i sig i opløst Tilstand — voila!

Men Søerne og Vandhullerne har ogsaa deres Dykkere — rigtige Dykkere med Dykkerklokke og Tilbehør.

Det er Vandedderkopperne. Ikke for Ingenting hedder de paa Latin *Argyronetae*, „Sølvspindersker“. Ingen Forvandlingskunstner kan omskabe sig om Kap med Vandedderkoppen i det Øjeblik, den dykker ned og dens graa, hverdagsagtige Bagkrop forvandles til en skinnende blank Sølvkugle. Det er Luften, der hænger fast i Kroppens tætte Haarlag. Den kan ikke aande i Vandet — kun „holde Vejret“, som vi gør det i de skallede Sekunder, vi kan svømme under Vand. Men Vandedderkoppen er sne-

dig. Den er klar over, at Luften hænger i dens Bagkrop, og at den Ejendommelighed kan udnyttes. Den spinder sig et tæt Tæppe nede i Vandet, gjort fast til Vandplanterne, hvorefter den lader medbragte Luftblærer gaa til Vejrs op under Tæppet. Ved Luftens Pres hvælves Tæppet mere og mere til Vejrs, saa det til sidst kommer til at ligne en Dykkerklokke fuld af Luft. Naar Edderkoppen er naaet saa vidt, har den et mægtigt Mas med at spænde Barduner fra Klokkens Tag og Sidevægge fast til Sten paa Bunden, lige som vi andre sikrer vores Telt — og derinde har den saa sit Tilholdssted og Jagtpavillon. Den eneste Vanskelighed ved Dykkerklokken er, at Luften skal fornyes med Mellemrum — og her er det, at man kan se, om Vandedderkoppen er god og ærlig — eller det modsatte.

Vilhelm Bergsøe (ham med Bogen „Fra Mark og Skov“, som enhver, der kan lide Naturen, burde ønske sig paa Fødselsdagsbordet) saa engang en Vandedderkop, der lurede paa, at dens Nabo skulde ud paa Spadseretur. Da Naboen var vel ude og drejet om Hjørnet, listede den selv hen til Naboklokken, stak Halen ind i den og huggede tilsidst ved gentagne Besøg al Nabovens Luft, saa Klokken kom til at ligge paa Siden og var løbet fuld af Vand, da Ejerinden omsider vendte hjem. Tyven har sikkert undskyldt sig med, at „der var jo saa langt til Luften“ — men der har sikkert ogsaa været Tæv i Luften — og det er der jo ikke noget at sige til!

Sivbukkene er ikke mindre originale. Som voksne, kønne og grønne Biller kan de ikke lide Vand — men som Larver er de rigtig i deres Es, naar de pjanker i det vaade Element. Ganske vist har de ingen Gæller, men aander som almindelige Landinsekters Larver. Hvordan klarer de sig saa? Jo — de har i Enden af deres Bagkrop et Par Kroge, som de sørger for altid at have boret ind i det Siv, de i Øjeblikket æder af. Krogene er hule, og naar

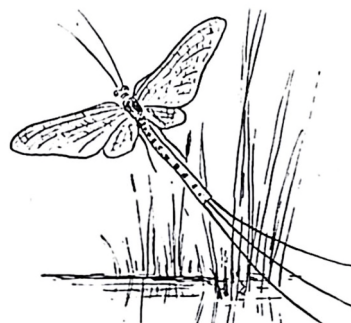
Sivbukkelarven dolker Sivet er det ikke for at hage sig fast, men for at den igennem Krogrørene skal komme i Forbindelse med den Luft, der altid er i Mellemrummene mellem Plante-cellerne (tænk paa de luftfyldte Tagrør!) Indaandingen foregaar gennem Krogene, mens Udaandingen foregaar ud gennem Vandet — saa undgaar Planten at blive fyldt med „daarlig“ Luft! Elskværdigt og betænksomt.

Ja — der er en aandende Verden at studere under Vandskorpen. Der er Sommerfugle, hvis Larver syer sig Luftsække af Stykker, de skærer ud af de glinsende Vandaks, og der er alle de andre betænksomme Dyr, der sørger ikke alene for sig selv, men ogsaa for deres Yngel. Tænk! ikke alene at spekulere paa, hvordan man selv skal aande i en vaad Verden, men ogsaa at tænke over, hvordan Børnene skal gøre det!

Især Vandkærene bør roses. Fru Vandkær spinder en særlig Kokon til Æggene, godt halv saa stor som hun selv, og forsyner den med en Skorsten, der rager op over Vandet, saa Æggene kan ligge og trække frisk Luft.

Hun er ganske klar over, at naar man ikke har Gæller som de dumme Fisk, saa maa man komme det gamle Ord i Hu: DUM SPIRO, SPERO — saa længe jeg aander, har jeg Lov til at haabe!

—scient.

VEN MED NATUREN

LÆR DYR OG PLANTER AT KENDE BIOLOGISK SAMLING

Mere Glæde og Forstaaelse af Dyr og Planter
faar du til dine Fridags-Ture i den danske Natur

ved Besøg i Biologisk Samling, *Fredericiagade 39*
(ved Marmorkirken, Linie 1, 6, 9 og 10).

Her kan du, hvis du er over 10 Aar, se paa de opstillede Dyr, undersøge dem, tegne dem, eller læse om dem, som du selv vil.

Samlingen er aaben hver *Mandag, Onsdag og Fredag Kl. 14—17*. Desuden er Samlingen aaben paa *alle Fridage* og Hverdage i *Efteraarsferien, Juleferien* og *Paaskeferien Kl. 12—16*.

Mandag eller Torsdag Aften kan der efter nærmere Aftale være aabent for Spejdertrope. Ring til Hr. Egede Andersen, Damsø 6360, Kl. 18—19, helst 2 Uger i Forvejen.

Skoledirektøren i København.

Hvorfor Havet er salt...

Et Sagn, oversat fra det australske URK Magazin „Junior Red Cross Record“, Medlemsblad for Ny Syd Wales, Sydney.

Der var engang en Konge, der boede i Danmark. Hans Navn var Frodi (Frode Fredegod), og han burde have været meget lykkelig, fordi alle hans Undersaatter elskede ham. I hans Kongerige var der baade fattige Folk og sultne Folk, ganske som der er i ethvert Kongerige, men ingen misundte sin Nabo, og alle følte sig trygge. Kongen kunde lade sit Guld og sine Ædelstene ligge ubevogtede, og ingen vilde røre dem, for alle elskede ham. Fordi vilde have været det lykkeligste Menneske i Verden, hvis ikke der havde været en bestemt Ting. Han havde blandt sine Skatte to vældige Møllesten, og de var for tunge at løfte for nogen i hans Kongerige. Det kunde synes dumt at være ulykkelig over saadan en Bagatel, naar der var nok af mindre Sten til at male Kornet med. Men Frodi vilde ikke male Korn, det kunde enhver gøre. Nej, hans Sten var Tryllesten. Det Menneske, som kunde male med dem, kunde fremkalde hans Hjertes Ønsker. Han kunde fremkalde Guld og Sølv og Juveler. Han kunde fremkalde Kærlighed og Fred og Fest. Han kunde fremkalde Vaaben, ja, endog Soldater, og af den Grund var Stenene Frodis største Skat. Men hans største Skat var ham ikke til nogen Nytte eller Glæde, naar ingen i hans Kongerige kunde betjene dem.

Han sendte Bud til Nord og Syd, til Øst og Vest, men man fandt ingen, og tilsidst opgav han at søge og prøve at glemme sine Sten ved et Besøg hos sin Nabo, Kongen af Sverige. En Dag hørte han i Kongens Hal Tale om to kvindelige Slaver, der var fanget i Kæmpernes Land. Ved at høre Ordet „Kæmpe“ kom han i Tanker om sine to Tryllesten og hans Øjne straalende. Han gjorde Kongen af Sverige forskellige Spørgsmaal: „Er dine Slaver stærke, er de høje, har de gode Muskler?“

„De er 8 Fod høje, deres Skuldre er bredere end nogen Krigers, og deres Muskler ligger som Tove,“ svarede Kongen forbavset. Men Frodi greb ham i Armen: „Kan de løfte store Vægte?“ spurgte han.

Kongen af Sverige begyndte at le: „Du skal se Menia og Fenia,“ sagde han og sendte Bud efter de to Slaver. Og da han saa dem, greb han sig i Brystet. De var kolossale, høje, brede og stærke. Endelig havde han fundet det, han søgte. „Kan jeg købe dine Slaver?“ spurgte han. „De er dine,“ svarede Kongen høfligt, og han gav Befaling til, at Menia og Fenia skulde følge Kongen, naar han vendte tilbage til Danmark.

Saa ivrig var Frodi efter at prøve Kæmpernes Kræfter, at han brød op faa Dage efter og vendte hjem. Straks tog han de to Kvinder ind i Slotsgaarden og viste dem Stenene. „Kan I løfte dem? Lad mig se, hvor stærke I er?“ Og Menia og Fenia tog de tunge Sten, som om det var Smaagræs, og drejede dem som var det Silketraade.

„Hvad skal vi fremkalde?“ spurgte de. Frodi rystede af Spænding.

„Skaf mig Guld,“ sagde han, „Guld og Fred og Lykke.“

Slaverne malede med Stenene, Time efter Time, Dag efter Dag, Uge efter Uge.

Guld! Hele Landet blev fyldt med Guld. Tiggere og fattige blev rige, Skattene hobede sig op, Menia og Fenia malede Guld.

Fred! Alle Frodis Fjender lod ham i Fred, der var ingen i Landet. Børnene skændtes aldrig mere, Hunde og Katte sloges ikke mere. Der var Fred.

Lykke! Hvorfor? Der var Lykke overalt. Bønderne havde god Høst, Købmændene gjorde gode Forretninger, det syntes som om ingen kunde have Uheld. Menia og Fenia skaffede Lykke.

„Mal videre! Mal videre!“ skreg Frodi, „Guld og Fred og Lykke skal være mit for evigt!“

Slaverne adlød, men lidt efter lidt begyndte de at blive utilfredse. Vilde Frodi forlange, at de skulde male bestandig? Ugerne blev til Maaneder og stadig malede Menia og Fenia, saa Taarerne løb ud af Øjnene paa dem: „Lad os hvile, Frodi, lad os hvile.“ Men Guld og Lykke havde gjort Frodi haardhjertet og han raabte blot: „Mal videre, mal videre!“

Og de malede — med deres smertende Rygge og trætte Arme. „Guld og Fred og Lykke.“ Og mens de malede, skreg de: „Frodi, vi kan ikke længere, vi maa hvile.“ Men Frodi hørte dem ikke. Saa kiggede Menia og Fenia paa hinanden. „Skal vi blive ved at arbejde for ham og skaffe Lykke til ham, som ikke under os Hvile?“ sagde Menia. „Vi er Slaver, vi maa arbejde, men nu vil vi fremkalde noget andet!“

Og saa drejede de Stenene raskere og raskere, og de malede hurtigere og hurtigere. Men de havde holdt op at skaffe „Guld og Fred og Lykke.“ Nu skabte de Soldater og Skibe til Frodis Fjende, Mysinger. Over Bølgerne kom Skibene, og de naaede Danmarks Kyst. De malede videre, indtil Landet var erobret af Mysinger, der dræbte Frodi og bortførte alle hans Skatte.

Han tog Menia og Fenia og Tryllestenene med paa sit Skib, og Slaverne hvilede deres stakkels Rygge og deres trætte Arme og velsignede deres Herres Fjende.

Men Mysinger var ligesaa dum som Frodi. Da han hørte, hvor nyttige de to Slaver havde været, og hvorledes de Tryllestene kunde give ham hans Hjertes Ønsker, sendte han Bud efter Menia og Fenia. „Jeg har intet Salt

i mit Kongerige,“ sagde han, „jeg har intet her paa mit Skib, uden det kan vi ikke leve. Skaf mig det, Menia og Fenia!“ Saa sad Slaverne paa Dækket af Mysingers Skib med Stenene mellem deres Knæ og fremkaldte Salt til deres Herre.

Hver Dag arbejdede de haardt, og om Natten bad de: „Maa vi hvile?“

Men Mysinger svarede blot: „Mal videre!“

Mere og mere vildt og heftigt arbejdede Slaverne, de drejede Stenene hurtigere og hurtigere, mere og mere Salt fremkaldte de, indtil Skibet blev saa tungt, at det sank, og Mysinger druknede. Men ingen havde befalet Menia og Fenia at holde op, saa Folk siger, at de paa Havets Bund stadig maler Salt til Mysinger.

Det er maaske derfor, at Havet er salt.

(En dansk Legende fra „Hvorledes det lykkedes.“)

Lolland-Falsters Divisionschef, Ellinor Hansen, er død.

„Livet gik først op for mig i al sin Vidunderlighed, da jeg blev Spejder.“ Saadan sagde Musse til mig engang, og da Saksøbing Trop, paa Grund af forskellige tilstødende Omstændigheder, ikke naaede den Placering i sidste Korpsturnering, de havde regnet med, sagde hun: „Hvor var det godt for os, at vi fik den Dukkert. Du kan tro, det var sundt for os, Fromse, vi var kommet alt for højt op.“

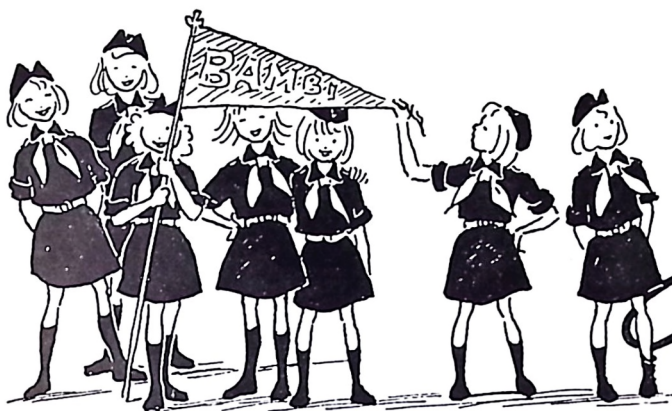
Saadan kommer Minderne frem om hende, der nu er gaaet bort. Nu, da jeg sidder her og føler den inderligste Trang til at flette en lille Mindekrans i vort Spejderblad for at alle, baade store og smaa Spejdere, skal se hende for sig, staar hun saa tydeligt for mig i al sin elskelige Beskedenhed. Dygtig og pligtopfyldende var hun, besjælet af Spejderaanden, og hun formaaede at gøre den levende for sine Spejdere — ikke mindst ved sit eget Eksempel.

Bedrøvet spørger man: hvorfor skulde der allerede nu sluttes af for alt dette? Vi Mennesker synes, at der var Brug for hendes Evner mange Aar endnu; men Han, der raader for alle Ting, saa anderledes, og derfor maa vi blot være taknemmelige for de Aar, Musse gav os, og vi maa prøve paa ikke at glemme hende og hendes Virke.

I Saksøbing Trop faar de en tung Arv at løfte, hvis de i Mindet om hende, deres første Fører og Troppens Skaber, skal følge i hendes Fodspor, ikke blot de der er der nu, men alle de der kommer efter.

Tak, Musse, for alt det du gav.

Fromse.

Høere Patruljeførere!

Det er midt i Maj — og Regnvejr!

Bambierne kommer lidt vaade og slukørede til Patruljemøde — vaade som sagt, fordi det regner, og lidt slukørede, fordi de havde glædet sig til at holde udendørs Patruljemøde. „Men Vejret er lunefuldt,“ som U-le siger.

I har vel, som *Bambierne*, opdaget, at det er svært at lære „Kong Christian“ udenad. Har I prøvet at læse Pige-spejderbogens Sider om „Kong Christian“ grundigt igenem, og har I tænkt rigtigt over Ordene? *Bambierne tænker*, medens Stampe læser op — bagefter synges National-sangen saavidt muligt udenad — og det gik helt godt.

Troppens Seniorpatrulje har lavet forskellige Spil til Brug ved Træning af Spejderprøverne — et af dem be-
staar af en hel Del firkantede Brikker i hvide, røde, blaa og gule Farver. Alle Brikkerne bliver hældt ud paa Bordet. Hver Bambi trækker en Seddel, og det gælder saa om, hvem der først med Brikkerne lægger det Flag, der staar paa Sedlen. Det blev Stær, der gik af med Sejren.

Medens *Bambi* forklarer Korpsets Inddeling og Spejderantal samt Chefernes Navne — banker det paa Døren og *Bambi's* lille Bror kommer ind og afleverer en Pakke og en Besked til Bambi. Han taler lidt med *Bambierne*, og saa snart han er gaaet — faar *Bambierne* den Opgave at give mundtligt Signalement af *Bambi's* Bror.

Efter en Sang bliver Knobbaandene taget frem. Mink fremviser stolt sit nye 3-farvede Knobbaand, hun har faaet det i Fødselsdagsgave, og hendes Mor har købt det paa Depotet i København. Det viser sig at være udmærket til Øvelsesbrug. Stampe forklarer, hvordan man binder dobbelt Halvstik og Pælestik. De prøver alle nogle Gange, først med deres eget Knobbaand, derefter tøjres en Gryde, der skal forestille en „Baad“, til et Stoleben, og efter Tur bindes Redningsrebet med et Pælestik rundt om Livet paa dem selv og om hinanden.

I husker nok, at *Bambierne* sidste Gang hejste Flag i Minks Have, nu tegner de Dannebrog paa et Stykke kvadreret Papir i de rigtige Maalestoksforhold, og senere leger de med et Spil, der bestaar af en Masse røde og hvide Brikker. Brikkerne er ca. 1 cm paa hver Led — de bliver lagt op 3-1-3-3-1-4½ (husk at nogle af de røde Brikker bør være halve) — hvem lægger først et Dannebrogflag i det rigtige Størrelsesforhold?

I Stampes Klasse er der baade gule, grønne og blaa Spejdere, og Stampe har bedt 3 af sine Klassekammerater om at komme ned i Tropslokalet i den sidste halve Time af Patruljemødet. En grøn Pigespejder, en gul og en grøn Drengespejder tropper op i Uniform, og hver fortæller ganske kort om sit Korps, Uniform og Emblem — og *Bambierne* vil længe huske, hvilke andre Spejderkorps, der findes i Danmark.

Til Slut takker *Bambi* Spejderne, fordi de — trods Regnvejret — kom og fortalte *Bambierne* om deres Korps og man slutter med at synges: „Vi er Børn af Sol og Sommer ...“

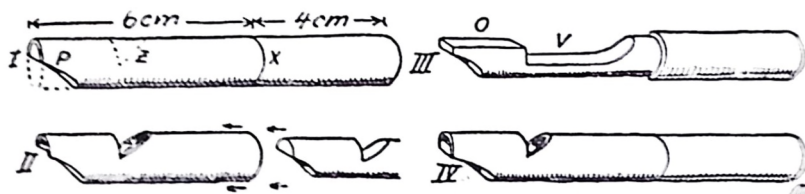
En „Bambi“ Patruljetur!

For at blive færdig med 3. Kl.s Prøven tager vi lige med *Bambierne* ud paa Patruljetur. Det er Søndag Morgen Kl. 9 og *Bambierne* samles i Tropslokalet. Her ligger et mærkeligt Brev med Udskriften: *Lit Enreibmab* — hvad kan det dog være? U-le finder hurtigt ud af, at Ordene er stavet bagfra og saa gaar det nemt med at finde ud af Brevets Indhold, som fortæller, at *Bambi* er at træffe hos Bagermester Mehlsen i Posestræde, og at de hver især hurtigst muligt maa begive sig til den nærmeste Telefon og ringe dertil. Paa den Maade faar *Bambi* konstateret, om Sp. kan betjene en Telefon. Efter at have faaet Forbindelse med *Bambi* fortæller hun dem, at de paa et nærmere betegnet Sted vil finde nogle Kuvrter og Brevkort, som skal adresseres til henholdsvis Spejderchefen og Divisionschefen. Brevene skal afleveres til Tropsraadsformand Fru Flink. Fru Flink forestiller at være en fremmed i Byen, og hun beder hver Spejder om at forklare, hvordan hun skal finde Vej fra sin Bopæl til Sygehuset (det er en Rute paa ca. 1 km). Saa bliver Spejderne sendt af Sted til Sygehuset, hvor de paa en bestemt Afdeling skal opsøge Sygeplejerske Frk. Rask, som spoger dem om de vigtigste Sundhedsregler (Frk. Rask er en af *Bambi's* Bekendte, som har lovet at hjælpe hende med et eller andet). Derefter samles *Bambierne* ved 2 km Stenen paa Landevejen og gaar paa en Time 5 km. Det er en let Sag for dem, for *Bambi* har forklaret, at man staar sig ved at tage uldne Sokker og solide Sko eller Støvler paa, saa undgaar man at faa omme Fodder og Vabler. Saa holdes

der Hvil i en lille Skov, og inden den medbragte Frokost-pakke spises, ser Bambi og Stampe efter, om Brodet er pænt smurt og ordentligt pakket ind. *Lilleblomst* er meget stolt over, at hun for første Gang selv har smurt sin Mad-pakke uden Mors Hjælp.

Pausen bliver ogsaa benyttet til at se lidt nærmere paa Træer, Buske og Kornsorter, og ind imellem maa Bambi-erne efter Tur fortælle de vigtigste Regler for Færden i Mark og Skov: hvorfor — og hvorfor ikke!

I Skyggen af et Pilekrat slaar de sig ned for at hvile lidt inden Hjemturen, og her faar *Mus* den gode Idé, at de skal prøve at lave en Flojtc. „Jeg smutter lige ind i Huset og spoger, om vi maa tage nogle Pilegrene i Hjørnet,“ siger Stampe og kommer lidt efter tilbage med Til-ladelsen. Saa kommer Knive og Dolke frem. Man ser lidt misundelig paa *Mus*, som har en meget skarp Foldekniv. De andre ønsker, at deres Knive var lige saa nyslebne som *Mus*’, og de lover sig selv, at de vil sørge for at faa dem slebet, naar de kommer hjem! Mon ikke ogsaa I kan lave en god Flojtc efter denne Tegning — prov ad!

Saa gaar Turen atter hjemad paa Apostlenes Heste. De 5 km gaar knapt saa hurtigt som Udturen, men hvad gør det, at man er lidt træt, naar man føler, at man er naaet op paa det første lille Trin paa Stigen: 3. *Kls Prøven* og sammen med sine allerbedste Kammerater kan synges:

Ej kan det undgaas, at Føddernes ømmes,
Nakken bli'r bøjet og Ryggen lidt træt,
meget forgæves, anes og drommes
næppe bli'r Vandringen legende let
ad Verdens vildsomme Veje.

Bo.

Inger Lis Christensen og Bente Thom-sen, Horsens. Ulla Jørgensen, Sonja Hauschild Jensen og Inger Lise John-sen, III Kolding. Ingrid Graae Tho-rup, I Viborg. Inge Christensen, Hadsund.

Karen Margrethe Holm og Inger Rasmussen, I Viborg.

Ruth Møller, Horsens.

VORE FINSKE PLEJEBØRN

I Efteraaret 1942 tegnede Korpset et Fadderskab for en lille finsk Pige: *Vinfred Wikström*, som dengang var 10 Aar. Vinfred har jævnlgt modtaget Pakker fra Danmark, og at hun selv, hendes Mor og 5 Søsken har nydt godt af dem, beviser hendes mange glade Pakkebreve. Her ser I Vinfreds sidste Brev:

Till Det Danske Pigespejderkorps.

Sänder härmed det varmaste och uppriktiga tack för paketerna som jag med fröjd emottagit nu till påsken.

Plöjan är en trevlig tid. Vi har haft så varmt och varmt väder, så det är en glädje. Naturen liksom vaknar upp ur sin vintersömn då solen skiner. Backarna börjar gröna och snart börjar vårblommorna, blåsippor och liljor stå sig upp här och var. Och när flyttfåg-larna vill flyga med sina mulla drillar är våren riktigt full av liv. Tackar ännu för de välkomna varorna.

Vänligen

*Vinfred Wikström,
Fiskars, Finland.*

Vinfred er nu fyldt 16 Aar og kan ikke mere være Fadderskabsbarn. Vi vil dog stadig holde Forbindelsen med Vinfred vedlige og med Stotte fra Hjælpefonden sende hende en Pakke med Fødevarer, naar det kan lade sig gøre.

Da Korpset stadig gerne vil yde Finland en haardt til-trængt Hjælp, har vi tegnet et nyt Fadderskab for en anden lille finsk Pige, hvis Navn er Solveig Annette Bäck-lund fra Ingå, St. Tabor. Solveig er omtrent 11 Aar, hen-des Far var med i Vinterkrigen, hvor han fik Tuberku-lose og døde i 1945, saa Solveigs Mor, der ogsaa er syg, og hendes Søster er nok blevet glade, da de fik at vide, at Solveig faar Hjælp fra danske Pigespejdere. Vi haaber og venter, at mange vil slutte op om denne Opgave vi her i Fællesskab har paataget os, og det kan gøres ved at støtte *Hjælpefonden*, der modtager Bidrag — store og smaa — paa Giro 86.000, Korpskontoret, Odense, eller Giro 38.427, Korpskontoret, København. Eller I kan kobe det lille *Markat* paa Depotet, der sælges til Fordel for *Hjælpefonden*.

MÆLKE- FLASKE- KNOB

Køkkenslaven kan have stor Nytte af dette Knob, hvor det gælder Ophængning eller Transport af Mælkeflasker og større Beholdere som f. Eks. Gallonflaske, Petroleumsdunk, Damejeanne o. lign.

a) Tag Midten af en solid Line eller svært Garn paa godt en Meters Længde. Slaa Bugten et Stykke tilbage paa den dobbelte Line og hold Midten af Bugten fast over de parallelle Tampe med venstre Haands Tommel- og Pegefinger.

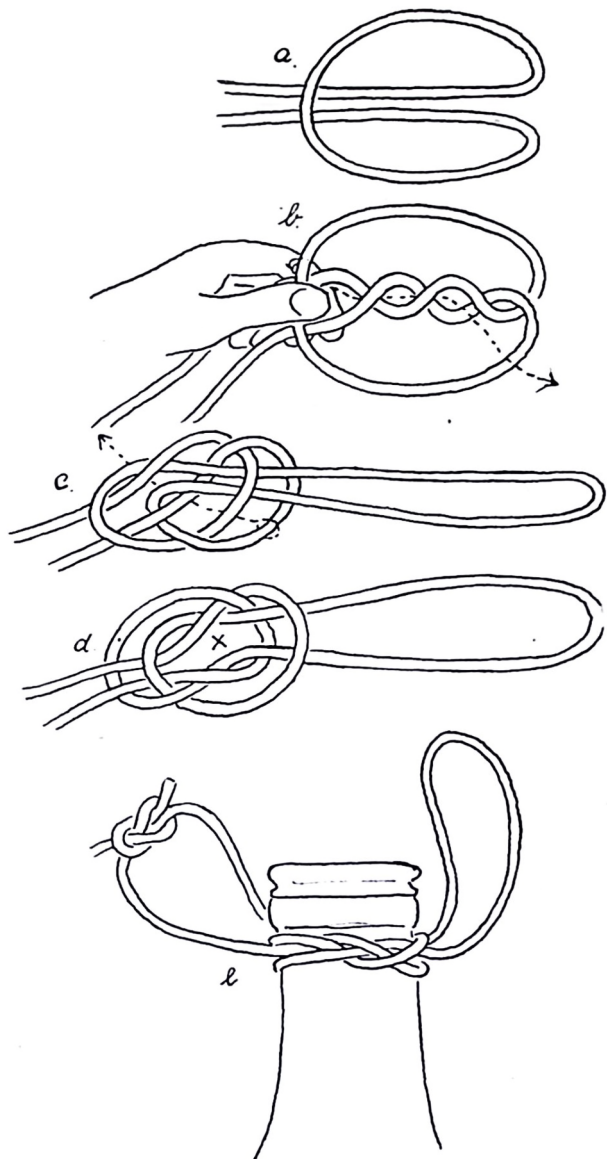
b) Sno de to parallelle Parter i Midten en hel Rundtørn om hinanden. Stik højre Haands Tommel- og Pegefinger ind i den midterste Aabning i de snoede Parter (Haandryggen opad); fisk den originale Bugt og træk den roligt ud.

c) Tag nu med venstre Haand den Bugt, som ligger under den originale Bugt i højre Side og før den under Knobet, som Pilen viser.

d) Læg Midten af Knobet (mrk. X) rundt om Flaskens Hals og hal tot.

e) Bind med Raabaandsknob de to løse Tampe sammen til en Bugt af samme Længde som den første. Fyld Flasken med friskt, køligt Vand fra Skovfogedens Vandpost, og skynd dig tilbage til dine tørstende Kammerater.

Niels Næve.

Vinderne AF KODEOPGAVEN

Vinderne af Kodeopgaven i „Pigespejderne“ Nr. 2 1948:

Lis Lind, Enghavevej 14, Silkeborg, 1. Præmie.

Kirsten Lund Petersen, Syrenvej 5, Riisskov, 2. Præmie.

Nina Kardell, Bredgade 17, Brønderslev, 3. Præmie.

Der indkom 71 Løsninger, som jeg siger Tak for. Jeg tror ikke, det har voldt saa stort Besvær at løse selve Koden, men mange har slet ikke været klar over, bare saa nogenlunde, hvor mange Spejdere vi er i Det Danske Pigespejderkorps, og endelig er der nogle, der har set Re-

sultatet i sidste Nummer af „Førerbladet“, som desværre kom ud tidligere end beregnet. Ved Lodtrækningen har vi derfor ikke taget Hensyn til Antallet, men alle, der havde løst Koden rigtigt, har været med i Lodtrækningen, uanset om de har ment, der er 3.000 eller 15.000 Spejdere. Jeg kan fortælle jer, at vi i Aar er 11.422 Spejdere i Det Danske Pigespejderkorps.

Præmierne, der var Bøger, er sendt ud til Vinderne.

Lil.

FÆNØ

I det sidste nummer af „Førerbladet“ laa der en lille festlig blaa blanket og meldte om træningslejrene paa Fænø til sommer, og ydermere var over en side brugt til omtale af lejrene.

— Fænø! Aah, hvilket forjættende ord — et ord, der som en nøgle lukker op for gode, straalende minder om kammeratskab, fællesskab, om morgenappeller, samtaler, lejrbaal, om vor ypperlige stab, der gik iblandt os som „et stykke levende korps“ — ja, om meget, meget mere — alt dette udsigelige og værdifulde, man faar paa en førertræning paa Danmarks skønneste ø.

Jeg gav mig til at se mine spejder- og førerblade igennem. — Hvad er der blevet skrevet om vor træning i fjor?

— Tænk, intet! Lejrchefen Rete har givet et referat af lejren, men ud over det, overhovedet intet. Skandalestemning! — Hvad er der at gøre andet end at benytte lejligheden nu.

Jeg sidder og blader i min Fænøbog, hvor hver side er fyldt med instruktioner, erfaringer og minder. Husker I traveturen til lejrpladsen i bagende sol — drenge-spejderne, der væltede teltene den første nat — den efterfølgende nat med Misse Münster (der var meget harm paa fredsforstyrrelserne) — husker I Fernando med den gyldne ring — Rets lejrbaal om Fænø — Eff og Alfild — Bo's lege

— Grete Lunds eksercits — og lejrinspektionerne, hvor teltene skulde staa paa millimeter. — Husker I vore glødende diskussioner om seniorarbejdet og spejderoptagelse — og fødselsdagene, der startede med kaffe og sang kl. 6,30 og fortsattes af staben med æresrunde og gaver. — Ja, og K. B.'s eminente mad og meget præcise trillehold.

— Gav ikke stabens morgenappeller, alle der søgte det, det grundlag vi skal arbejde videre paa med børnene — og hvem af os, der fik lejlighed til det, højste ikke flaget med en helt ny følelse.

Der var turen Fænø rundt med besøget hos Thorgerd — besøget hos K. F. U. K.-spejderne paa Hindsgavl, og den efterfølgende natlige diskussion. — Husker du Lil's: Hør det, I bekymrede — og Grete Lund, der talte om spejderlov og -løfte paa en maade, der gav os mod til atter at tage kampen op for vore idealer og vort livsgrundlag, og at lade børnene faa del deri. Aah ja, meget, meget mere kan skrives om Fænø, men allerhelst maa du selv tage af sted og opleve hele det eventyr, en saadan lejr er.

Vi vil takke vor glimrende stab, omend alt, alt for sent, for det I i fællesskab og hver især har givet os paa den ene og den anden maade, ogsaa ved eget eksempel — fordi vi tog fra Fænø med nye idéer og nye inspirationer — med bevidstheden om, at korpset ikke er noget abstrakt, det er dig og mig — og med mod til hverdagen.

— En meget varm tak til staben for hele den rigdom vi modtog paa Fænø i sommer, og en tak til korpset og spejderchefen, der giver os lejlighed til at komme paa disse træninger. Vi prøver paa at vise vor taknemmelighed i arbejdet med de børn, vi har faaet betroet.

— Som du vil se af alt dette, er det en meget stor oplevelse og berigelse at komme paa Fænø, og hvis du opfylder de betingelser, der stilles for at kunne deltage i en træning, vil jeg meget varmt opfordre dig til at tage af sted — og tage af sted i aar!

vi-b.

Det kan være nok — kan du komme herud!

Nu bli'r jeg snart sket — det maa være Sint!

No fik jeg vist ramt Ondet i Kærnen.

Næ, Tinka — Du fik Fluer paa Hjernen!

Et nyt Bud til Spejderloven!

Jeg har mødt en spejder fra et af vore nordiske brødre-folk. Han var ældre nu og ikke mere aktiv spejder, men han kunde sin spejderlov og sit løfte lige saa godt i dag, som dengang han som lille spejder skulde sige det for første gang.

Baade han og jeg har rejst en del; og efter krigen har vi overalt mødt den samme rodløshed og „lad-staa-til“-aand, og vi var enige om, at hvis vi ikke vil se os selv drive viljeløst afsted, ført af en lille gruppe, der arbejder hvert minut i det skjulte med en kraft, der maa ryste os, fordi vi selv er saa svage for tiden, og med midler, som vi ikke maa anerkende, fordi vi derved vil forraade det bedste i os selv — saa maa vi tage os selv i nakken *nu*, og vi kan bruge spejderbevægelsens aand, som et middel til at forme vor indstilling.

Saa var det i denne samtales løb, at han sagde noget, som jeg synes næsten kan være et nyt bud til os spejdere. „Vi maa lave vores grammatik om; vi skal ikke sige, som vi lærte det i skolen, at 1ste person af de personlige stedord hedder „jeg“ og anden person „du“. Det skal hedde: 1ste person hedder „du“ og 2den „jeg““.

Tænk engang over de ord; gentag dem for dig selv den ene gang efter den anden, og naar du saa tror, du kan dem, prøv saa at leve op til dem. Du er 1ste person — jeg 2den ...

I de fem lange aar, vi havde den tyske besættelse af vort kære, gamle land, var det paa mange maade lettere at leve livet i pagt med det bedste i os selv. Har du tænkt over det? — Dengang havde de fleste af os en plads at udfylde, og vi syntes ikke, vi kunde svigte. Alle mennesker var ligesom nærmere hinanden; det var de bedste egenskaber, vi viste dengang; det var dem, som vores spejderløfte bød os at vise: trofasthed, vaagenhed og mod.

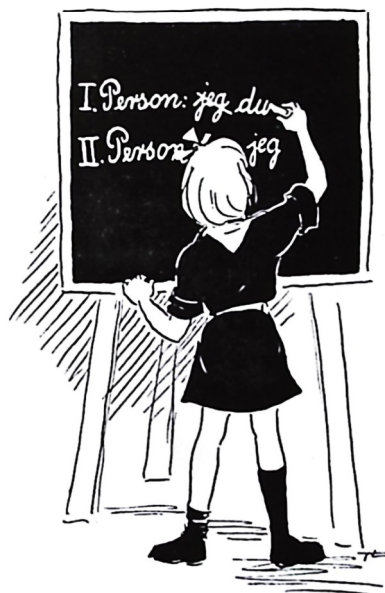
Idag er vi lige ved at glemme det, vi har lovet ved vort løfte. Vi er lige ved at svigte, og derfor maa vi tage os selv i nakken *nu* — inden det bliver for sent. Vi maa ikke blot tænke paa det, vi har gjort. For vi maa intet øjeblik glemme, at hvis vi bare eet eneste øjeblik holder op med at ville og gøre det gode, saa træder det onde straks frem og vinder terræn. Der skal mange til at bygge op og kun faa til at bryde ned.

Du kan spørge dig selv, hvordan *du* skal klare din opgave, og hvad din opgave overhovedet er? Og du kan synes, at det kan være svært at se den vej, du skal gaa. Men jeg tror alligevel, at du kan finde den, for du ved, hvor du skal se efter den. Du er saa meget spejder, at du forstaar, hvad din lov og dit løfte skal betyde for dig selv, og du ved ogsaa, at du ikke kan udrette ret meget alene. Det er derfor, spejderbevægelsen er bygget op af den enkelte i patruljen, og patruljen gaar op i troppen, og trop-

pene danner den endnu større gruppe. Denne gruppe er en del af hele dit folk, af Danmarks befolkning. Det er dig, der bestemmer, om du vil være med blandt de mange, mange i Danmark og i hele verden, der vil bygge op, eller om du vil svigte *nu* og følge den lille gruppe, der bryder ned.

Du er 1ste person — jeg 2den! Har du gentaget ordene? Har du prøvet at leve op til dem? Har du opdaget, hvad de ord overhovedet betyder? De betyder, at du selv skal træde i baggrunden, at det, du beskæftiger dig med, maa-ske i øjeblikket kan synes dig at være af stor betydning, men at du alligevel maa erkende, at fællesskabet mellem alle dem, der tænker og vil det samme, maa være altover-skyggende; du maa strække din haand ud til din næste, og du maa drage ham ind for samme store sag; du maa forstaa, at din næste ikke blot er din familie og dine venner, men ogsaa alle de millioner af mennesker i verden, der i dag lider af saarene, de fik i den sidste verdenskrig, og som ikke kan blive helbredt, fordi de hver dag føler en næsten endnu større smerte i sindet, der aander under tvang, og kroppen, der lever under tortur.

Sally.

★ ★ ★

For den hjælpsomme Spejder!

Vil du hjælpe et barn? Det vil de fleste gerne, men det er de færreste, der har lejlighed til — paa en ikke uoverkommelig maade — at vise godhed og hjælpsomhed over for de mange nødlidende i samfundet.

Menighedsplejerne, lotte- og D. K. B.-korpserne, husmoderforeningerne, det er nogle af de institutioner, der bl. a. hjælper nødlidende, og som har store forudsætninger for at kende de tilfælde, hvor der virkelig er nød eller trang at afhjælpe. Det er ogsaa disse institutioner, som med deres ledelser staar bag det private Margrethearbejde. Men mon det ikke ogsaa var noget for spejderne at tage op? En Opgave for den enkelte, for patrulje — og især vel seniorpatruljerne — eller var det ikke noget, I kunde have lyst til at arbejde med udenfor de fastlagte patruljemøder?

Margrethearbejdet blev paabegyndt i det andet krigs-aar under meget beskedne former paa et tidspunkt, hvor det ofte kunde være vanskeligt at skaffe spædbørnsudstyr, og man kunde finde de smaa nyfødte børn svøbt i aviser og liggende i en papæske. Imidlertid har det vist sig, at det ikke blot var under krigen, der var brug for dette hjælpearbejde, og fordi interessen for sagen stadig vokser, kan Margrethebevægelsen ogsaa tage flere og flere opgaver op, og inddеле sit arbejde i forskellige afdelinger, der alle hver for sig er lige vigtige.

Hvad er det da, der arbejdes med i Margrethekredsene? Hvad er en Margretheseng? — Det er en lille, lav træseng med to smaa udskaarne hjerter i hoved- og fodende til at bære i. Den er malet stærkt kornblaa, og hver kreds har valgt sin egen dekoration paa endestykkerne; saaledes har København hvide margueriter, Odense brogede blomsterkranse, Holbæk en lille gul kylling, Nykøbing Falster en teddybjørn, Tønder guldhornene, Viborg den lille Ole med paraplyen, Nakskov en hvid kanin o. s. v. Til sengen hører et spædbørnsudstyr, der til at begynde med kun bestod af et minimum af babyting, fordi det var vanskeligt at skaffe materialer, men som gradvis er blevet forøget i antal. Naar sengen er færdigmonteret med madras, dyne og udstyr, udlaanes den til en værdig trængende moder i 9 maaneder, og det er i sig selv en belønning for arbejdet at se, hvor glad en moder kan være, naar hun

henter den lille seng, og hvor taknemmelig hun er, naar hun kommer med den igen.

Margrethebevægelsens første opgave var at skaffe Københavns 90 menighedsplejer og ca. 35 børneplejestationer senge; dette arbejde er nu forlængst afsluttet, og arbejdet hviler i og for sig i sig selv, idet København administrativt sorterer under De samvirkende Menighedsplejer, der sørger for fornyelse og vedligeholdelse.

Saa satte bevægelsen sig sit motto: Hvert sogn sin Margretheseng. Dette arbejde blev ogsaa en succes; i dag tæller landet ca. 130 kredse, hvor arbejdet selvstændigt er tilrettelagt af hver enkelt leder, saaledes som det passer bedst lokalt. Overalt har de lokale haandværkere og handlende stillet sig meget venligt overfor tanken om dette hjælpearbejde, og tømrere og snedkere har foræret og forarbejdet materialerne, medens sykredsene er blevet dannet paa initiativ af enkelte damer eller foreninger. Som regel er det gamle ting, der bliver syet om, og selv om vi ofte har hørt moder sige, at nu har hun givet den sidste klud bort til en eller anden indsamling, saa har hun alligevel næsten altid kunnet finde bare een til — og den er saa blevet til netop en lille barneskjorte eller en ble. Det hænder selvfølgelig ogsaa, at man er saa heldig at faa noget nyt tøj eller garn, og det er selvsagt altid morsommere at arbejde med det pæne nye, og resultatet bliver jo ogsaa et langt mere slidstærkt stykke udstyr. Men det kræver sikkert held at møde saa gode mennesker, der vil give det bedste tøj i disse tider! —

I efteraaret 1946 begyndte Margrethebevægelsen arbejdet med at skaffe Grønlands spædbørn og mødre den samme hjælp som det øvrige Danmark, og der blev sendt en modelseng til hver af øens 19 menighedsplejer.

Som I sikkert ved, er Grønland et „lukket“ land, d. v. s., at „den kgl. grønlandske handel“ i København siden 1774 har varetaget landets handel og administration; man skal derfor have Grønlands Styrelses tilladelse til alt, hvad der skal ske deroppe. Margrethebevægelsen fik imidlertid mere end tilladelsen; den fik ogsaa en anbefaling med paa vejen, og de lægelige autoriteter udtaler deres tilslutning til det hygiejniske initiativ, der udvises, naar man vil søge at interessere Grønlænderne for, at deres børn skal ligge i egne smaa senge og ikke mere paa briksen mellem de ofte tuberkuløse voksne.

Grønlænderne er meget fingernemme og vil have nemt ved at fortsætte arbejdet deroppe. De elsker ogsaa stærke farver; da man spurgte dem, hvilken farve de helst vilde have sengene, svarede de straks: „postkasserøde — og allerhelst dekorerede med et dannebrogssflag, for det elsker vi!“ Afstandene paa Grønland er jo saa uhyre, at vi hernede har svært ved at forestille os det. Derfor var det langt fra nok, da Margrethebevægelsen sendte de 19 senge op som modeller. Grønlands styrelse vil gerne have 125 senge derop, for at man paa de mest spredte steder kan faa kendskab til sagen. Det har været ensbetydende med, at Mar-

grethebevægelsens ledelse i København har maattet appellere til kredsene i hele landet. Byerne hernede har nemlig saa og saa mange senge, som der er behov for — f. eks. har Aalborg ca. 60 og Odense ca. 40 senge — men mange gange er der villige hænder og materialer nok til at lave flere senge eller udstyr, end man lokalt har brug for, og de bliver saa givet til Grønlandsafdelingen.

Eller en by ønsker at hjælpe de danske syd for grænsen. Noden blandt vore landsmænd er meget stor, og sydslesvigerne beder om endnu mange flere senge.

Ogsaa uden for Danmarks grænser er Margrethearbejdet blevet kendt. Der er sendt en modelseng til Hollands menighedsplejer i Haag, og Norge har taget arbejdet op. Ganske vist er forholdene deroppe saa vidt forskellige fra dem, vi kender herhjemme baade paa grund af den store vanskelighed ved at skaffe materialer og paa grund af geografiske forhold, der skiller bygder og distrikter saa meget fra hinanden, men man søger at organisere arbejdet i det, i første række som en hjælp til det krigshægede Nordnorge.

„Margrethearbejdet er en sneboldbevægelse,“ siger lederen, fru Margrethe Bech, Amaliegade 4, København K — som I altid kan faa mere at vide hos — og dermed mener hun, at bevægelsen begyndte ganske i det smaa, men den rullede og rullede og greb mere og mere om sig. Kan I ikke se det for jer? — og kan I ikke faa lyst til at gøre snebolden endnu større? Husk paa spejderlovens bud om at være hjælpsom mod enhver, og jeg spørger dig igen: Vil du hjælpe et barn?

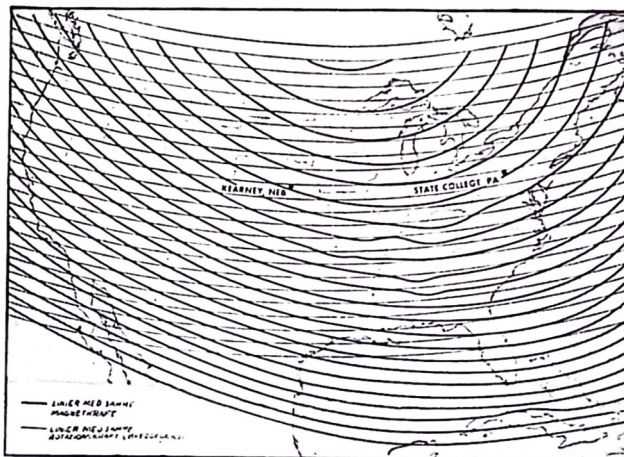
Sally.

Hvorledes Brevduerne finder Vej

Brevduernes forbavsende Evne til at finde Vej over ukendte Egne har længe været en Gaade, som har voldt Videnskabsmændene Kvaler. Ifølge „Science“ mener den amerikanske Professor H. L. Yeagley, som siden Begyndelsen af Verdenskrig II har arbejdet med det militære Brevdueprojekt, at kunne besvare Spørgsmaalet.

Yeagley begyndte sit Studium ved at efterprøve Teorien om, at Duerne kunde sanse Jordens Magnetisme. Hans Eksperimenter viste, at de kunde. Han prøvede saaledes at fastgøre Magneter til nogle af sine Fugle, og disse Fugle blev forvirrede af de modstridende Magnetfelter. De fløj vild og vendte ikke tilbage, mens de andre Duer kom hjem i god Behold.

Men, ræsonnerede Yeagley, denne Følsomhed overfor Magnetisme er ikke nok til at forklare Fuglens Orienteringsevne. Eftersom Magnetismen tiltager forholdsvis jævnt fra Ækvator til Polerne, vil den magnetiske Dragning, som en Due føler nær ved sit eget Dueslag, være den samme hele Vejen rundt om Jorden. Magnetismen alene

kunde ikke være nok. Der maatte være en anden Kraft med i Spillet.

Yeagley havde Mistanke om, at det manglende Element kunde være den saakaldte Cariolis Kraft, som frembringes ved Jordens Omdrejning, og som varierer med Breddegraden fra Ækvator til Polerne.

Disse to Kræfter, Magnetismen og Rotationen, vilde tilsammen give en særskilt Virkning i ethvert Punkt paa Jorden, og indenfor et stort Omraade vilde man ikke kunne finde to Punkter, hvor Effekten var den samme. Hvis Duer var i Stand til at sanse begge Kræfter og sætte dem i Forbindelse med hinanden, saa kunde de ogsaa genkende deres Hjemegn ved dens karakteristiske „Følelse“.

Denne Teori maatte efterprøves, og helst ved at vise, at Duer — og altsaa formodentlig ogsaa andre Fugle — kunde orientere sig under Omstændigheder, hvor intet andet end en Kombination af disse to Kræfter kunde hjælpe dem. Ved at studere et Kort som det her viste, hvori er indlagt Linier gennem Steder med samme Magnetkraft og andre Linier gennem Steder med samme Rotationskraft (d. v. s. af samme Breddegrad), lagde Yeagley Mærke til, at ethvert Liniepar, som krydsede hinanden een Gang, altid krydsedes igen et andet Sted, men dog altid saa langt borte, at det var udenfor Rækkevidden af en Dues almindelige Flyveevne. Desuden lagde han Mærke til, at netop de Linier, som krydsedes nær ved hans Dueslag i Pennsylvania, mødtes igen — og under den samme Vinkel — nær ved Kearny i Nebraska. Hvis hans Formodning var rigtig, vilde altsaa hans Fugle, som var blevet trænet op i Pennsylvania, naar de blev sluppet ud paa Nebraskas Sletter, hvor de ikke kendte Terrænet, blive ledet af den tilvante Kombination af Kraftlinier til et Dueslag i Nærheden af Kearny. Yeagley stillede et Dueslag op i Nebraska, slap Duerne løs mange miles borte og saa sin Teori bekræftet, da Duerne uden Vanskelighed fandt Vej til deres nye Hjem.

Rostja.

Rygsække, alt i prima Kvalitet

Spejderrygsæk, graa, rummelig	14,50
Rygsæk, brun, firkantet	16,75
Jamboréetornyster	19,60
— brun m/Meis	30,25
— graa m/Meis st.	
m/udv. Lomme	46,25
Rygsæk, Meis lille St. 32,25 33,85 38,50	
Rygsæk, Meis stor St. 35,00 49,50 52,00	
Skulderfilt pr. Par	2,00
Lys Uldfilt Sovepose	34,50
Vandtæt Papirunderl. 115×200	0,25
(kan bruges til Betræk om Sovepose, Teltunderlag m.m.)	
Lejrseng, lav Model	29,50
Madrasvaar, Hessian til Halm	8,00

Saa vandrer vi ud...

Smaating til Lejrudyret

Spisesæt, dyb og flad	
Alm. Tallerken og Krus	4,50
Dyb og flad Tallerken stor St.	5,00
Krus, stor St.	2,25
Krus	1,45
Smordaase	2,25
Spisebestik, 3 Dele	6,70
Thesi	0,75
Thæg paa Stang	1,95
Ægholder	0,75
Sejldugsvandfad	3,50
Sejldugsspand	4,00
Sæbeetui, Alm.	1,00
Pose t/Toiletsager	2,50
Feltflaske, lille St. 8,50, stor St.	13,00
Teltknage	0,85
Lommespejl	2,00
Bøjle, sammenklappelig	1,75

Vandresko og Sandaler

Vandre- og Travesko, St. 36-41	40,00
— St. 32-39½ m/Rem.	33,60-38,10
Sandaler m/Lædersaal St. 32-39½	18,90-21,30
— m/Gummisaaler St. 36-38	20,60

Extra billigt Tilbud

Sandaler m/Træbund St. 32-39	5,00
Skosvælte . Snørebaand . Saaler	
Fedtsvælte	

* * *

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maalov.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøgade 199, Odense. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maaneden for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 15 Maj 1948